

Як солдат із зуба борони юшку варив (народна казка)

Автор Невідомий

Один солдат та стояв на пості у дуже скупі баби. Трудненько доводилось солдатові добувати собі кожен окраєць хліба, а що вже про варену страву, то він і забув, яка вона на смак.

Занудився він зовсім на тих бабиних сухарях з водою і почав крутити головою, що б таке вигадати, щоб і себе вдовольнити і баби не прогніввити? Солдатики хитрі на всякі видумки, бо голод—не тітка. Знайшов він старого заіржавленого зуба від колишньої борони, приніс до хати та почав стругати та мити, щоб баба бачила, та все з примовою:

– Оце буде юшка, так юшка! І курятини не треба! Дозвольте, бабко, горня і води!

Баба, зацікавлена, дала солдатові чималеньке горня і, наливши зуб від борони водою, мерщій приставила його до жару.

Кипить, аж весело дивитись! А солдат все пробує та хвалить:

– От буде юшка, так юшка! Дозвольте, бабко, дрібок солі!

Дала бабка дрібок солі.

Згодом солдат просить ще й пшона трохи.

Дала баба пшона, бо то ж цікава штука, яка то юшка вийде з боронячого зуба.

Згодом просить солдат у скупі баби кілька картоплинок... і цибулю.

Дала баба і сала, бо то ж дуже цікава і нечувана штука-юшка з боронячого зуба!

А коли вже зуб добре уварився, що вже пшоно і цибуля розкипіли, то солдатик вийняв його з горнятка і, сказавши, що він ще не на один раз згодиться, поклав обережно на полицю. А юшка була нічого собі і така на смак, неначе й не із зуба від борони варена!